

REAALI POISS

WWW.REAL.EDU.EE/ajaveeb/rp/ | TALLINNA REALKOOLI AJALEHT

Oktoobrikuu Reaali Poisis:

Arvamus perioodõppest (lk 3)

Muusa on kadunud?! (lk 5)

Öös on teadust! (lk 6)

Rebaste nädala pildikokkuvõte
(lk 8-9)

Erisugust kultuuri (12-13, 14)

Joonistusi Väikesest majast (lk 15)

Tagaküljel õpetajate ütlused
ja sudoku!

29. septembril 2012. aastal algas Reaalkooli ajaarvamises jälle uus aasta. Kallis kool sai 131aastaseks. Kuna nimetatud kuupäev juhtus aga olema laupäevane päev, sai koolipere ringis tähistatud alles esmaspäeval, 1. oktoobril. Tähtsa päeva puhul söödi, nagu alati, torti, kuulati kõnesid, õnnitleti rahvusvahelistel olümpiaadidel auhinnalisi kohti saavutanuid ning nauditi niisama seltskonda ja koolitööst vaba õppetundi. Enne aktust käisid õpilastele kõnelemas kooli vilistlased ning abiturientidele Eesti erinevate kohtuasutuste kohtunikud.

6. b klassile rääkis oma koolimälestustest 54. lennu vilistlane Boris Valdek (pildil), kes hiljem ka aktusel lühikese kõne pidas.

Lisaks algatati kooli sünnipäevapidustustel blogiprojekt Parapoolik, kuhu usinad reaalikad saavad saata meedias avaldatud teaduslikus mõttes vääralt tõlgendatud kirjatükke. Kuuldavasti ootavad tublimaid ka auhinnad!

Läbi on veerand kooliaastast!

... või nii see vähemalt peaks olema. Läbi on ka esimene periood ja esimene arvestuste nädal. Kui enne vaheaega mõne eelmise lennu värkse vilistlasega kokku juhtusin ja jutuks tuli vaheaeg, tegid tudengid suuri silmi ja küsisid: “Juba vaheaeg? Misasja, kooliaasta alles algas ju?! Ma küll ei tunne, et ma veel puhkust vajaksin...” Ja elnevatel aastatel pole ka mina nii tundnud, pigem jõudis sügisvaheaeg kuidagi kiirsti kätte. Võib-olla on see abituuriumiga kaasas käiv nähtus, võib-olla on see perioodõppe teene, kuid viimasel nädalal enne vaheaega (arvestustenädalal!) kõndisin ma koolis ringi nagu elav surnu, püüdes vägisi silmi rohelise tee ja kohvi abil lahti hoida. Kuid see selleks, perioodõppe teemal võtab pike-malt sõna Jüri-Mikk Udam, kii-gake järgmisele leheküljele.

Selles lehes näete veel väikest galeriid rebaste nädalast, lahendatakse Muusa kadumise mõistatus, räägitakse õpetajate päevast, Teadlaste Ööst ning ikka ja jälle uurimistööst. Lisaks tuleb juttu demokraatiast ja ühiskonnast ning nende kahe mõistmisest. Kultuurivaene pole leht kohe mitte, eriti võivad rõõmustada teatrisõbrad.

Selleks korraks ongi kõik, nautige veel lahkuvat sügist, kuniks saate!

Merit

Tallinna koolinoorte gümnaasiumi tüdrukute jalgpalli meistrivõistlustel saavutas meie kooli võistkond Tallinna Arte Gümnaasiumi järel tubli teise koha. Kolmandaks tulid

Gustav Adolfi Gümnaasiumi tüdrukud. Võistlesid Ulla-Mari Niit, Sarah Ellermäe, Anna Mari Tamm, Betti Vainküla, Lisanna Pihlak, Liisa Pajumets, Diana Siimson, Helina Niit, Carmel Kuusk, Kristen Loomägi, Marleen Marnot. Palju õnne!

Teiste tublide Eesti õpetajate seas valiti üleriigiliseks aasta õpetajaks ka meie kooli ajalooõpetaja Tiia Luuk. Soovime õnne!

Reaalkool kuulutab välja konkursi, juhtimaks tähelepanu ligadi-logadi argiväljenduste vastuoludele ja sellest lähtuvalt tekkivatele väärtõlgendustele, võrreldes tõsiteaduslike arusaamadega. Peaasjalikult ootame reaalteaduslike ap-sude väljatoomist, mitte lihtsalt trükivigade loetlemist. Avatud on blogi Parapool, kuhu tuleks fikseerida artikli või meediaklipi täpne asukoht ja/või video, vastav algtekst ja ka kommentaar, mis seal nõ valesti on. TRK KODULEHT

Reaali Poisist mitte-olenevatel põhjustel ei ole REKi presidendid sõna oktoobrikuu Reaali Poisis. Septembri lehes jäi presidendid sõna ära sellisel proosalisel põhjusel nagu presidendid puudumine.

Väike mõtisklus

Täna räägin ma perioodõppest seda, mida mina temast arvan. See on puhtalt minu enda isiklik (ning ka kogu ülejäänud koolikaaslate ning õpetajate, kellega ma sel teemal rääkinud olen) mõtisklus selle üle, mille pärast sai küll selline süsteemijändrik siia kooli istutatud.

Alustuseks meenutagem, milline olukord valitses meie koolis eelmise õppeaasta lõpus. Ma julgeks väita, et kool oli tõusnud oma viimase aja tippvormi: riigieksamite tulemuste põhjal olime parimad füüsikas, keemias, matemaatikas ja geograafias ning ühtlasi näitasime väga kõrget taset ka kõikides teistes õppeainetes, seljatades kokkuvõttes nii här-ra Leesi kui ka här-ra Ojaveeru kasvandikud. Lisaks riigieksamitulemuste üleskerimisele hoolitses trobikond helgepäid selle eest, et me rahvusvahelistelt olümpiaadidelt võimalikult palju kulda kokku kraabiksime, samuti näitasid heast küljest end ka spordipoisid (ja -tüdrukud) ning koorilauljad. Kui nüüd järele mõelda, siis Reaalkool

meenutas väga toda vana head traditsioonilist Tallinna Peetri Reaalkooli või Poeglaste Gümnaasiumi või teist keskkooli, mis ei lasknud ennast teistest kõigutada ning mis ajas rahulikult ja kindlalt oma asja. Kuidas me oleme sellise üleüldise kõva taseme saavutanud? Mina arvan, et aja jooksul põhjalikult välja töötatud õppesüsteemi ning tugevate õpetajate ja õpilastega, millele on viimase ja otsustava lihvi andnud meile omane Reaali vaim. See ongi see kooslus, mille tulemusena eristub meie kool teistest. Ja nüüd, pläraki, topime me sinna kooslusesse sellise totra asja nagu perioodõpe. Võõrkeha, mis kokkuvõttes ei paranda ei õppeedukust, vaimu ega ka keha ning mille kohta mina kasutaksin vägagi tarka jaapanlaste vanasõna: „Ära muuda seda, mis juba niigi hästi töötab.“

Vaadates tagasi esimesele veerandile, võib öelda, et uus süsteem ei ole ennast mingilgi määral õigustanud. Tunniplaan on masendav ning ajakulukas (nüüd räägin ma enda tunni-

plaanist, mis ei pruugigi eriti erineeda teiste gümnaasistide omast): igal päeval on kaheksa tundi. Seitse ajalugu nädalas (mitte et mulle ajalugu ei meeldiks) on selgelt liiga palju, ajaloosündmustest tormame me üle sama kiiresti kui tuumapomm üle Hiroshima. See-eest venivad kolm järjestikust eesti keele või kirjanduse tundi aeglasemalt, kui soomlane suudab kõneleda (jällegi, mul pole midagi kirjanduse vastu, aga kolm tundi järjest on liig). Suur kirjandusemaht tähendab ka seda, et keskmiselt iga poolelise nädala tagant kuni jõuludeni peaks meil läbi olema võetud järjekordne romaaniklassik. Kontrastiks kolm füüsikat nädalas, millest üks on rühmatund? Pikad ja väsitavad koolipäevad mõjuvad lisaks halvasti ka vabaajategevustele, selline tunne, nagu energia oleks välja imetud.

Üks asi, millega sellist naljakat suure koormusega tunniplaani õigustati, oli arvestuste nädal. Sellel nädalal pidavat igas rõhuasetusega aines tehtama mingi suuremat sorti töö ning ülejäänud

tunnid pidavat üldse ära jääma. Reaalsus on aga see, et see veerandi viimane nädal oli väga sarnane eelnevatega. Iga päev kaheksa tundi ning ei mingeid erilisi kontrolltöid, see-eest kahel päeval ootasid meid ees (kohustuslikud)õppereisid, mis oleks niikuinii toimunud.

Julgen väita, et sellise uue Treffnerilt ja RAM-ilt üle võetud vigase süsteemiga ei ole rahul ei õpilased ega ka õpetajad (loomulikult, erandid kinnitavad reeglit) ning ma ei saa kahjuks aru, kust see idee üldse tuli. Selline õppevorm mõjutab nii õpilaste motivatsiooni kui ka õpihimu ning kokkuvõttes võib ta mõjuda halvasti kogu meie kooli vaimule. Vigu on ikka piinlik tunnistada, kuid parem tunda piinlikkust kui kahetsust. Mis oleks, kui pöörduksime vanale rajale tagasi? Lõppude lõpuks, me oleme selle riigi tugevaim kool, meil ei ole vaja teisi kopeerida, pigem oleme meie just teistele suunanäitajaks.

JÜRI-MIKK UDAM, 12.B

05. oktoobril toimus Tallinna Reaalkoolis - nagu ka enamikus teistes koolides - õpetajate päeva auväärne tähistamine.

Ajutine õpetaja kasvandikega.

ELISE LÄTT

mängiti kaasa mängu ja lauldi. Vahetunnis käisid olukorda uurimas ka pidupäevalised-õpetajad, kellele lapsed ühest suust kinnitasid: „Meil on nii lõbus!“. Kuid ei saa läbi probleemideta ja nii oligi üks klass olnud eriti üleannetu, sest mis need abiturientid neile ikka teha saavad! Peale tundide lõppu oldi suures enamuses kurvad, et vinged õpetajad peavad ära minema. See pole aga olnud viimane kohtumine ning söögivahetundide ajal suurde majja tulles tervitatakse rõõmsalt oma ühe-päeva-klassi-juhatajaid.

Suur maja alustas alles 7. tunnil. Vahetunnil võeti koolimaja õpetajatelt üle: kuulutati välja uus direktor, asendus-Veiko ja dublant-Ene. Tundide sisu nii kiideti kui ka laideti. Suhtlusportaalil Facebook kogub populaarsust videosalvestis õp. Kangro (Jüri-Mikk Udam ja Daniel Ehandi) keemiatunnist, kus põhikooliõpilastele vedela lämmastikuga jäätisetegu õpetati. Hiljem said õpilased ka meistriteosest suu magusaks: valminud vaniljehäätisele sai peale isegi

Kui pedagoogid koolimajja jõudsid, olid abiturientid juba lilledega ukse peal ning nii palju, kui ma õpetajate toa ukse vahelt nägin, ootas neid juba laual lademetes kooki ning jooki. Suure maja elu otsekohe keema ei läinud, uusi õpetajaid oodati aga Väikesesse majja. Tunde ootavad jütsid piilusid juba klassiruumide akendest abituriente. Kell lõi ja tunnid algasid.

Väikese maja õpilased olid õpetajate päevast vägagi vaimustuses: hoolega täideti õpetajate antud töölehti, loodi luuletusi,

Uusi sõpru leidsid nii väiksed kui suured.
ELISE LÄTT

šokolaadikreemi.

Õpetajate päeva tähistamine Reaalkoolis oli kokkuvõttes edukas ja 5. oktoober oli paras vaheldus igale teisele koolipäevale. Abituuriumil on vaid üks ettepanek juhtkonnale: ärge alahinnake lõpuklassi õpilasi ja suurendage järgnevatel aastatel asendusõpetajate töömahtu ühele päevale!

ALICE MIKK, 12.B

Veidi ebatavaline klassipilt tulevaste pedagoogidega.

ELISE LÄTT

Mis sai Muusast?

Iga vähegi tähelepanelik reaalikas on märganud, et viimasel ajal pole valvelauas näha olnud Muusat. Tema asemel võib kohata seal teatud lokkis peaga ebanusikaalset vilistlast. Õnneks on aga asjad paranenud ning juba paar päeva särab Muusa tuttav näolapp meile taas vastu.

Vilistlane Mirjam: „Muusa sõitis USA-sse, et kosmose piirilt alla hüpata.”

Mirjam: „Kaotas oma kooli kiipkaardi ära ja ei saa nüüd bussis sõite valideerida.”

Edmar Tuul: „Muusa tapeti. Ma sõin ta ära.” ... Reaali Vaimu isik on kindlaks tehtud

Elina: „Muusa korraldas arstidele toetusstreigi.”

Kristiina: „Muusa nägi Reaali Vaimu, ehmatas ära ja põgenes koolist. Tahtis tagasi tulla, aga jäi trolli alla.”

Karin Kundla : „Arvatavasti on ta kusagil koolitusel ja täiendab ennast. Tagasi tulles üllatab meid mingi uue ametiga, võib-olla astub õpetajate ridadesse.”

Hunt: „Muusa sõitis Venemaale, et tuumakatastroofi ära hoida.”

Anonüümne: „Läks meile kommi tooma, et hommikul kõrval seda ka pakkuda.”

Anonüümne: „Muusa võttis end kolm nädalat tagasi Iphone 5 järjekorda ja pole siiani jõudnud Apple Mapsi järgi kooli tagasi tulla.”

Jaan: „Kadus soojale maale mingi mehega.”

Kaisa- Hanna: „Reisil.”

Karl Pohla: „Kadus Lõuna- Eesti metsadesse talveks marineeritud seeni tegema.”

Kliima: „Muusa läks peale tööd koju ja märkas, et üks troll sõidab kuidagi imelikult. Muusa kui vana trollijuht läks vaatama, et milles asi. Roolis oli algaja, kes ei saanud trollijuhtimisega kuidagi hakkama. Muusa võttis rooli üle ning sõitis veidi, sest liin möödus tema kodust. Kuid ega algaja juhiga probleemid ei piirdunud: trollil oli tehniline probleem tehnilise probleemi järel. Sellegipoolest otsustas ta sõita vahetuse lõpuni ning minna depoesse, et uurida, milles asi. Depoos öeldi, et see on üks Hispaaniast või Saksamaalt saastekvootidega ostetud troll ning see pole sugugi mitte ainus, millel on probleeme olnud. Seepeale otsustas Muusa läbida kõik juriidilised organid, kuni ta määrati trollibusside ajutiseks inspektoriks ning saadeti kaheks nädalaks välismaale, et veenduda, kas trollid on heas seisukorras.”

Anni: „Oli tema kord naasta Narniasse.”

Ragnar: „Tappis kurje Ninjasid.”

Ragnar: „Seilas piraatidega.”

Märt: „Kuna ta on muusa ja Reaali inimesed on juba piisavalt valgustatud, läks ta TIKi, et ka neile sügava- maid teadmisi jagada.”

Muusa ise: „Puhkusel olin. Suvel olid koolis igasugused majutusasjad ning ma sain puhkust kõigest 12 päeva. Siis murdsin kodust tulles oma varbad ära ning koperdasin terve augusti mööda kooli kipsiga ringi ja jagasin koolivorme.”

KAISA LAUR, 10.C

Teadust täis öö Tallinna Reaalkoolis

28. septembril toimus Reaalkoolis juba traditsiooniks kujunenud Teadlaste Öö, kus noored teadushuvilised said meie kooli õpetajate ning vanemate õpilaste valvsa pilgu ja toetava sõna saatel teadusega lähemalt tutvust teha. Uurisime abiks olnud reaalkatelt, kuidas seekordne teadust täis öö möödus.

Uku-Kaspar Uustalu, kes oli füüsika õpitoas abiline, meenutab, et suurt huvi pakkus pisikestele silmapete, kus kahe küünla vahele paigutatud klaasplaat tekitas mulje, et mõlemad küünlad põlevad, kuid tegelikult reageeris hapnikuga vaid vaatajapoolne küünal. Väikesed uudistajad selgitasid, et selle katse läbiviimisel on kasutatud võluväge või et Uku-Kaspar ise kustutab pidevalt tagumist küünalt ära ja süütab selle taas.

Lastele meeldis ka eksperiment, kus vastava mõõteriistaga tuli kolme karbi hulgast leida üks, mille all oli radioaktiivne materjal. (Uku-Kaspar pajatas sinna juurde loo kolmest kõrghoonest, millest ühes on tuumapomm ning laps peab selle üles leidma ja maailma päästma.) Samuti äratas huvi sukavarda läbi torkamine õhupallist nii, et õhupall terveks jäi. Katse osutus niivõrd keeruliseks, et kõigi proovijate hulgast õnnestus seda korrata vaid vähestel. Üldjoones nentis Uku-Kaspar, et saadud emotsioonid olid igati positiivsed ning arvas, et tema vaatevinklist võib selleaastast Teadlaste Ööd pidada mõnevõrra õnnestunumaks kui eelmise aasta oma, sest kellelgi midagi põlema panna ei õnnestunud ning samuti möödus ka ta enda töö-öö suuremate viperusteta.

Keemia õpitoas olid teiste hulgas abilisteks Liisa Suvorova ja Uku Erik Tropp. Õpitoa vastu oli suur huvi ning osavõtjaid oli lasteaiast algklassiõpilasteni. Harv ei olnud seegi, kui mõni ema sattus eriti õhinasse ning tegi lapse eest kõik katsed ära. Osavõtjate seas tekitas erilist huvi nuuskiiruse tegemine, kuna vaatamata selle tuntusele, ei teadnud keegi täpselt, kuidas see lõhnab. Juhtus ka pisikesi viperusi - nimelt põletas Liisa lastel ümber läinud katseklaasi tagasi statiivile tõstes veidi oma kätt, kuid õnneks jäid suuremad kahjustused saamata ning õhtu lõppes kõigi jaoks positiivsel toonil.

Koos Kaisa Lauri, Märt Belkini, Hedvig Rassi ja Karl-Martin Idoliga oli huvilistel võimalus uurida

meie koolitrepi ajalugu. Esi- mense osa oli teoreetiline, võttes lühidalt kokku ajajärgu, mil- lal koolitrepis kasutatud kivid olid hakanud moodustuma; teine osa aga praktiline, kus tuli piltide järgi trepiastmetelt leida 6 kivis- tist ja need siis töölehele üles joonistada. Luubid ja pabe- rid käes saaliti v a n e m a t e g a mööda treppe üles ja alla ning taaskord olid väikeste vane- mad vahel vaat et entusiastliku- mad kui noored teadushuvilised ise.

Esindatud olid ka väiksemad algklasside leiutajad- teadlased. Suurt huvi tekitas Uku Siim Timmuski ja Herman Karol Hõrraki katse "Kuiv jää". Samuti olid leidlikud olnud ka Adeele Must ja Natali Mutli, kes olid leiutanud "aPadi" - seadeldise, kus ühel pool on tehted, teisel vastused ning ühendades õige vastuse tehtega, hakkab lamp seadme otsas põlema.

Kokkuvõtvalt võib nentida, et Reaalkool sai Tead- laste Öö korraldamisega omaltpoolt igati edukalt hakkama ning on eriti meeldiv tõdeda, et kuigi õpitoad olid suunatud eelkõige noortele teadushuvilistele, ei jäänud ka nende vanemad kõigest kõrvalseisja rolli ning proovimist-katsetamist ja teadusest saadud rõõ- mu jätkus kõigile.

Uurimistöö ike

Jälle see uurimistöö terendab silme ees ja kuigi minul on see kadalipp edukalt läbitud, tunnen end ikka olevat seotud kõige selle highi, vere ja pisaratega, mida seda tehes pillatakse. Nimelt soovitakse enamasti kõigi gümnasistide panust nendesse uurimistöödesse, mille meetodiks küsitlus. Isegi olles sarnast tööd teinud, otsustasin olla hea samariitlane ja panin kokku oma tähelepanekud, mis tulid seoses enda küsitlemispõrguga kui ka selle aasta lugematuid küsitlusmeile vaadates.

1. Ära loodagi, et kümnendikud on entusiastlikud vastajad

Mõtles tagasi eelnevale aastale, kui said vahepeal kirju 128. lennult. Millest need enamasti koosnesid? Uurimistööde küsitlustest. Mitmele neist sa tegelikult vastasid? Ühe käe näppudel saab kokku lugeda? Isegi palju. Omast kogemusest võin öelda, et ega 10. klassis mindki eriti need abipalved huvitanud, oli muudki teha, kui aega veeta vastates küsimustele stiilis „Palju raamatuid sa nädalas loed?“ Vabandust, 127. lend.

2. Meili pealkirjas olgu kirjas, milles asi on.

Kui saad meili pealkirjaga „Koaala põgenes Saksamaa loomaaiast kasutades köit ja hambaorki“ ja siis kirja avades avastad, et järjekordne uurimistöö küsitlus, mis pole koaaladega seotudki, siis ei teki just soovi sellele vastata. Ei, minul pigem tekib soov küsitajat selle eelmainitud hambaorgiga torkida, et ta mulle seesuguse pettumuse valmistas.

3. Kui keegi annab sulle võimaluse printida välja oma uurimistöö küsitlus, KASUTA SEDA!

Tõsiasi on see, et isegi kokkuhoidvate reaalikate seas on väheseid, kes tööpoolest kohusetundlikult igale temale saadetud uurimistöö küsitlusele vastavad. Vähemalt internetis. Kui aga käia ringi mööda klasse ja paberil meile midagi kätte anda täitmiseks, siis 90% tõenäosusega me seda ka teeme. Põhjus: Kellele ei meeldiks pigem veeta tunni aega täites küsimustikku oma eelistatud võileivakatte kohta, selle asemel, et õppida Bachi lemmikkoeratõu kaasasündinud haigusi?

4. Teemaga kas või lõdvalt seotud õpetajad on su parimad sõbrad.

Jätakuks eelmisele punktile: sul on vaja õpetaja nõusolekut ka, et sa saaks kasutada tema hinnatud tunniaega, et enda elu kergemaks teha. Ei soovitsaks pöörduda ka keeleõpetajate poole, kui teed uurimistööd piima käärmise keemiliste protsesside kohta või kui uurid, millise tõenäosusega saab inimene pihta, kui Solarise kolmandalt korruselt alla sülitada.

5. Ära piina inimesi 20-30-minutiliste küsitlustega.

Kui on järgmine päev füüsikatöö, siis inimesed veedavad pigem need 20 minutit tuupides pähe Newtoni kolme seadust, kui 10-lehelisele küsimustikule vastates. Ja kui ka ei ole järgmine päev füüsikatööd, siis keegi ei taha raisata väärtuslikku 20 minutit vabadust endale psühhoanalüüsi tegemiseks, kui saaks ka niisama jalad seinale visata ja lulli lüüa.

Pean muidugi kahetsusega tunnistama, et ega ma tegelikult ise neid kõiki punkte küll järginud, pigem tegin enamuse just vastupidi, aga eks ma räägingi oma piinarikastest kogemustest. Esindan muidugi vaid enda arvamusi ja võib-olla on mul tõesti nii küüniline maailmapilt, et ei usu, et me kõik alati uurimistöö küsitlusi avasüli vastu võtame ja kõrvuni naeratusena vastame, aga annan kõigile vabad käed nimekirja väljamõeldiseks või tõelisuseks tembeldamiseks. Või noh, uurimistöö koostajatele pigem annan aega aastakese, saate lausa tõestust.

Kuidas olla tubli rebane

Pühendusega 131. lennule ja jumal Olarile.

1. Otsi enda jumal ise enne rebaste nädalat üles, st. veeda õhtuid Face-
bookis stalkides.

Hommikud algasid ühiste tantsutrennidega...

3. Kui jumal hommikuks võileiba tellib, lase see emal hästi suur teha. Antud juhul on kvantiteet kvaliteedist tähtsam.

4. Kooli jõua viis kuni kümme minutit kokkulepitud ajast hiljem, sest jumal saabub veel hiljem ning sellise ajastusega oled ilusti enne jumalat koolis.

5. Pane kõik jumala antud riided selga nii, nagu ta käsib ja tee nägu, nagu need istuksid sulle suurepäraselt.

Kostüüme oli ühesuguseid...

...ja teistsuguseid

9. Kui sa sööklas ruuporis tahad, telli päevapraad ning söömast pulkade või mõne selleks ette nähtud riistaga.

Laululinnud...

...milles nähtud vaev tasus ära reedese päeva kulminatsioon olnud suurel etteastel Solarise keskuses

2. Näita üles initsiatiivi ja küsi hästi palju küsimusi tulevase nädala kohta. Jumalaga suheldes ära unusta näidelda tema ülistamist, see võib rebaste nädalal kasuks tulla.

No mõnel siiski j...

6. Vasta alati jumala kõnede ja sõnumitele (erandiks Kangro-tunnid).

7. Aulas toimuvatel mängudel anna endast 110%. Võit on tähtsam kui osavõtt.

Kaotajaks ei tahunud keegi jääda, eriti veel jumalate valvsa pilgu all...

Kui üldjuhul pesti hambaid kahekaupa, siis mõnel korral sai seda ka

triona teha...

...hambahari kuskile maha...

8. Ära hambaharja koju, garderoobi või kuhu iganes unusta. Näpuga pesemine ei ole kõige meeldivam.

...se laulda
...ng keeldu
...muu sulle

10. Luba jumalal endast kõikvõimalikes tegevustes ja olekutes pilti teha (muidugi juhul, kui su jumal on garanteerinud, et need internetiavarustesse ei satu).

...sildistatud TIK

TIK-i sildistamine...

TEKST: ANNEMAI AVINGU, 10.B
PILDID: KAISA LAUR, 10.C

Naudinguga demokraatiast

Septembrikuu viimasel nädalal, täpsemalt 22.-29. septembril toimus enamjaolt Tallinnas, kahel päeval ka Tartus, organisatsiooni Eustory noorteakadeemia teemal „Miski pole tasuta: väljakutsed demokraatiale Euroopas“.

Eustory on Euroopa sõltumatu noorteorganisatsioon, mis tegutseb Saksamaal ning korraldab Euroopa noori ühendavaid ajalooteemalisi konkursse ja seminare. Kõnealune projekt oli auhinnaks oma riigis võidetud ajalooteemaliste uurimistööde konkursi esikolmikutele. Esimest korda Eustory noorteakadeemiate ajaloos olid rahvusvaheliste osalejate hulka kaasatud ka õpilased toimumispaiga kohalikest koolidest. Sellel põhjusel saimegi Reaalkoolist mina ja abiturient Sander Udam, 2 õpilast Nõmme Gümnaasiumist ning kaks HTG-st osa ühest erakordsest projektist, mis on mälestus kogu eluks.

Nädala jooksul harutasime peensusteni lahti ühe suure ja mitmekülgse küsimuste puntra selleks, et aru saada, mis asi üldse on demokraatia. Arutlesime ja väitlesime selle tõhususe, takistuste, ideoloogia ja tegelikkuse üle. Kuulasime esitlusi erinevate õpilasesinduste ja Eesti Õpilasesinduste Liidu demokraatlike ja vahel veidi vähem demokraatlike toimingute ja funktsioonide kohta. Lisaks käsitlesime ka teemaga väga lähedalt seotud meediat ja populismi, nende olemust ning õppisime kriitilise mõtlemise rakendamist, näiteks populismi tuvastamiseks poliitikas. Viimastel teemadel pidasid loenguid Tartu Ülikooli Ajakirjanduse ja Meedia Instituudi teadur Kadri Ugur ja äsja Balti riikides populismi levikut uurinud Mari-Liis Jakobson. Lisaks kõigele eelnevale tegime läbi ka asjakohase simulatsiooni, mis võimaldas tajuda demokraatlike protsesside tegelikku kulgu ning erinevate osapoolte arvamuste kaalu. Nädala lõpuks ootasid juhendajad meilt

loovaid esitlusi, mis annaksid edasi mõnda käsitletud aspekti demokraatiast ja sisaldaksid endas akadeemia jooksul õpitut. Nende hulgas olid mängud, ajaleht, jutustus, ettekujutus demokraatiast käsitlevast koolitunnist ja palju muudki.

Mõnele on ehk ilmselge, kuid paljude peas keerleb mõte: miks selliseid üritusi üldse vaja on?

Kuna minu valitud lõpp-projekti väljundiks oli ajalehe koostamine, siis on siinkohal hea refereerida selle tarbeks intervjueeritud korraldajat Tina Gotthardti. Tema visioon ja lootus akadeemiaga alustades oli, et lisaks sotsiaalsele kogemustepagasile võtaks iga osaleja endaga lahkudes kaasa tükikese kriitilist mõtlemist kõige suunas, mis ühiskonnas toimub, et igaühel oleksid eeldused (eelteadmised) olemaks aktiivne kodanik ning huvi mitte leppida lihtsate seletustega, vaid alati nõuda põhjalikke põhjendusi. Samas lootis ta salamisi nakatada noori eurooplasi osavõtlikkuse pisikuga.

Nagu meie, akadeemias osalejad, juba üsna varakult tõdesime, siis tõenäoliselt kõige suurem väljakutse demokraatiale on osavõtmatu ja ignorantne elanikkond, kes definitsiooni kohaselt peaks olema kõige suurema sõnaõigusega osapool. Projektist osavõtmine ei kohusta mitte ainsatki osalejat hakkama aktiivseks kodanikuks, kuid ometi inspireeris asetleidnu nii mõndagi noort. Kõige äärmuslikumaks näiteks sellest on Venemaalt pärit noormees, kes lubas kodumaale naastes hakata valvsalt jälgima riigis toimuvat ning töötama selle nimel, et sealsed õpilasesindused ei omaks kõigest meelelahutuslikku funktsiooni, vaid täidaksid ka neile algselt omistatud rolle õpilaste esindamisel otsuste tegemisel.

Kogemus on asendamatu suhtlemiskogemuse, saadud kallite sõprade ning teadmiste poolest. Tegu on töö-
tubade, arutluste, simulatsioonide

käigus tekkinud järeldustega, mis aitavad seisukohti kaardistada ja ennast paremini tundma õppida. Kõige olulisem selle protsessi puhul ongi võimalus ise läbi teha situatsioone ja küsimustele vastuseid leida.

Astudes tagasi igapäevaellu, olen rohkem teadlik end ümbritsevatest protsessidest, julgen kahelda etteantud infos. Üks tähtsamaid järeldusi, milleni gruppidega jõudsime on, et ükski tõde ei ole absoluutne, seega on oluline kriitiliselt mõelda.

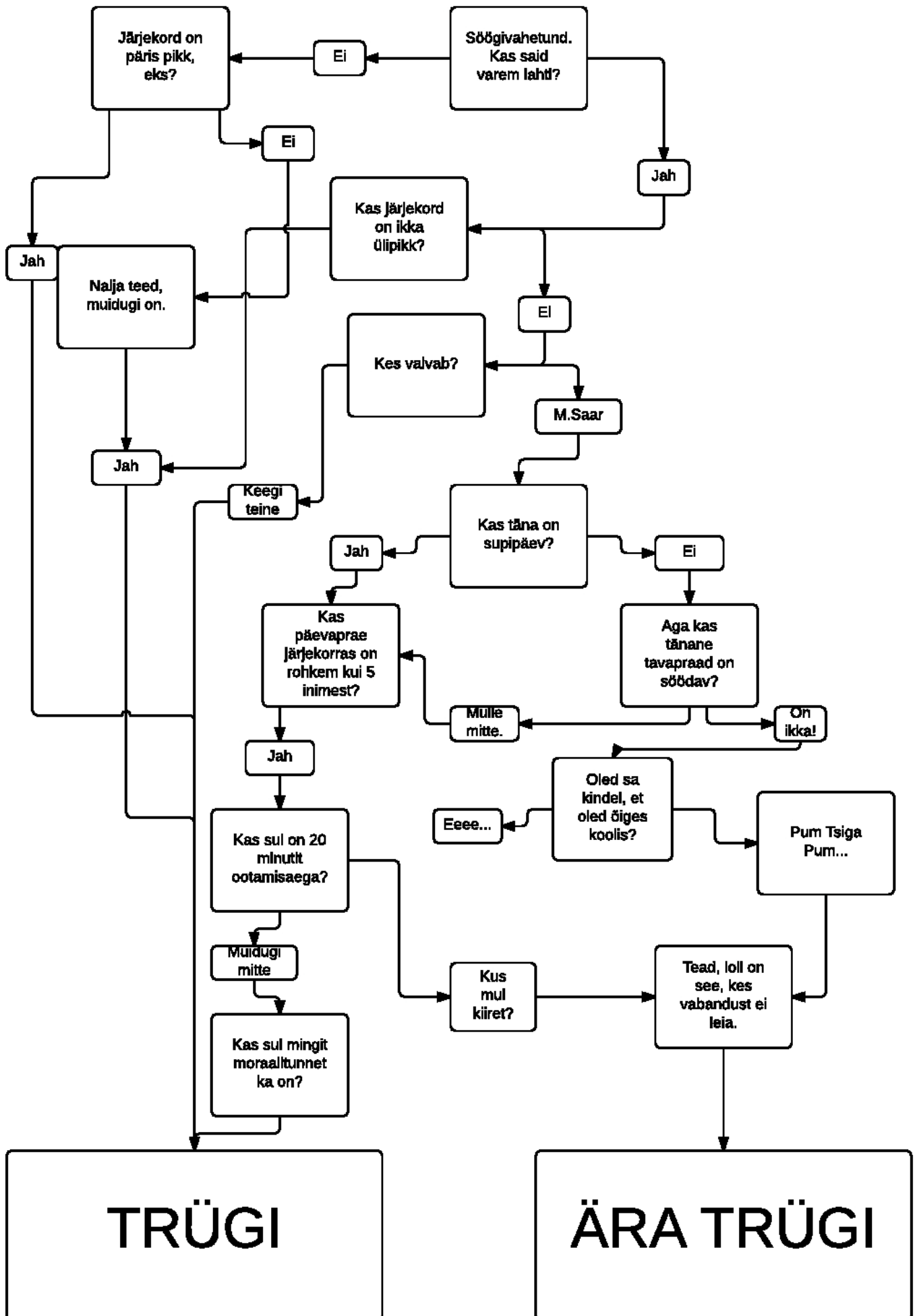
Lisaks poliitikas ja meediatarbimises rakendatavatele teadmistele, õppisin tohutult palju uut erinevate rahvuste ja kultuuride kohta. Sealjuures oli põnev jälgida, kui drastiliselt erinev saab olla demokraatia rakendamine kasvõi kõrvuti asuvate riikide puhul.

Eelkõige sain inspiratsiooni ja ideid ning taastus minu usk muutuste võimalikkusesse. Viimane on siiski võimalik ainult siis, kui selleks ka ise midagi ära teha ja mitte ainult teistele lootma jääda.

Kuigi töö ja lõbu ei olnud just päris tasakaalus, sisaldas programm ka vaba aega, kus läbi nutu ja naeru tekkisid sõprussidemed, loodetavasti ka kogu eluks.

Jään igatsema paeluvaid arutelusid, isikupäraseid inimesi ja naljakal kombel ka mitmeid unetuid öid, mis selja taha jäid. Loodan siiralt, et säärased üritused ei jää ainult privileegiks valitutele ning ka teistel on võimalus nõnda palju ja nõnda meeldivat õppida just nimelt demokraatia kohta.

KÄTLIIN LEMBER, 11.B

„Ühel ajal magus ja valus ja me sees kaunid haavad sa nutad tõmbud endasse ja püüad peitu pugeda.“*

Seitsmendal oktoobril esietendus Eestis Frank Wedekindi draamal põhinev muusikal „Kevadine ärkamine“ – lugu 11 noorest inimesest ja nende võitlustest elus. Et kohe ära öelda, „Kevadine ärkamine“ ei ole stereotüüpiline muusikal, ta ei ole üleni vahukommid ja kutsikad, vastupidi: „Kevadine ärkamine“ on üks sügavaima mõttega muusikalidest, mida olen kunagi vaatamas käinud.

„Kevadist ärkamist“ mängitakse Viktoria keskuses, mis lummas oma iluga juba sisse astudes: mahedat valgustust pakuvad vanaaegsed tänavalaternad, hubasust loovad pehmed toolid ümarate laudade ümber ja põnevaks elemendiks on ruumis isegi oja, mida ületab väike sild. Saali, kuhu pääseb silla ületanuna, aga kaunistavad näitlejate endi sõnad nende unistamistest, millest mitmed kannavad endas muusikali mõtteid, näiteks „Ma unistan võrdsest armastusest.“ ja „Unistan maailmast, kus pole vägivalda.“ Lisaks, reaalikate rõõmuks, on võimalik seintel ka matemaatika valemeid leida.

„Kevadises ärkamises“ rulluvad vaataja ees lahti mitmed kannatusi täis lood: Moritz'i (Stig Rästa) probleemid kooliga ja kõik, mis see kodus kaasa toob, Martha (Kati Ong) keerukas ja ahistav koduolukord, Ernsti (Norman Salumäe) ja Hanscheni (Mihkel Tikerpalu) vastuolud tollase ajastu ühiskonnahormidega ja mis kõige peamisem: armastuslugu Melchiori (Markus Robam) ja Wendla (Getter Meresmaa) vahel.

Tausta teadmiseks: Frank Wedekindi näidend „Kevadine ärkamine“, mis kirjeldas Saksamaa teismeliste püüdlusi oma seksuaalse olemuse avastamisel, on loodud 1890. või 1891. aastal ja sai algselt Saksa lavastajate vastuseisu osaliseks ja toodi lavale alles aastaid hiljem ja siiski

kärbitud kujul. Muusikali lavastati esimest korda 2006. aastal off-Broadwayl.

Teades, et „Kevadine ärkamine“ on tõlkemuusikal, olin eelnevalt hirmul, et tõlked lauludele on hästi halvad, sest ei ole kunagi olnud fänn võõrkeelsete laulude eesti keelde tõlkimisele. Aga kõik mu eelarvamused lükati ümber: Jaan Pehk oli imelist tööd teinud ja ükski laul ei hakanud kõrvu kriipima, aga enda lemmikuks jäi Stig Rästa esitatud „Kurbust ei ole“. Pärilise lemmikstseene ei oskagi kohe välja tuua, aga üks äge nüanss etendusest oli kindlasti see, kui Melchior oli valgusvihus oma õnnetust väljendamas Wendla pärast ja just enne kui valgus

temalt kadus, oli näha mingit tilka kui pisar kukkumas Markus Robami näo juurest. Ei tea tänasenigi, kas oli ta veetilk laest, higitilk otsa eest või tööpoolest pisar, kuid kogemata või meelega tekkinud, see tilk andis tugevama emotsiooni hetkele.

Kuna tegevus toimub 19. sajandi Saksamaal, siis pidid ka kostüümid ajastutruud olema. Poiste rõivastega oldi tükke pandud: riietuseks oli imeilus tumesinine kolmeosaline ülikond põlvpükstega ja ägedate poolsaabastega. Tüdrukute puhul aga jäi pähe kripeldama mõte: „Kas tõesti kandsid 19. sajandi saksa neidised igal pool öösärke?“

nuku.ee

Rääkides muusikalist, ei saa kuidagi kiitmata jätta näitlejate oskust oma tegelasi portreerida. Stig Rästa Moritz'i kehastus oli suurepärase: tema näoilmed janditamisel koolis ja Melchioriga koos olid humorikad, aga samas Moritz'i kokkuvarisemine hariduse ja sellega kaasnevate murede pärast oli nii südantlõhestav, et võttis lausa mitmel korral silmad veele. Katkend tema monoloogist: „Kümne minuti eest oli näha taevast, nüüd vaid videvik,“ jäi kummitama veel mitmeks päevaks selle tekitatud emotsiooni tõttu. Üllatusena tuli eelnevalt tundmatu Reigo Tamme, kelle etenda oli Otto roll, võimas tenorihää, mida kuulata oli tõeline pai kõrvadele. Hiljem sain muidugi teada, et noor näitleja on kolm aastat ooperilaulmist õppinud ja siis tema vokaalne võimekus nii uskumatu enam polnudki. Norman Salumäe ja Mihkel Tikerpalu suutsid väga hästi oma karakterite vahelist suhtlust välja mängida, nad ei unustanud oma tegelaste põhiolemust mitte ainsalgi hetkel. Liivika Hanstin ja Riho Rosberg – suur kummardus neile, kes kumbki pidid mängima mitut rolli, millest kõik

o l i d

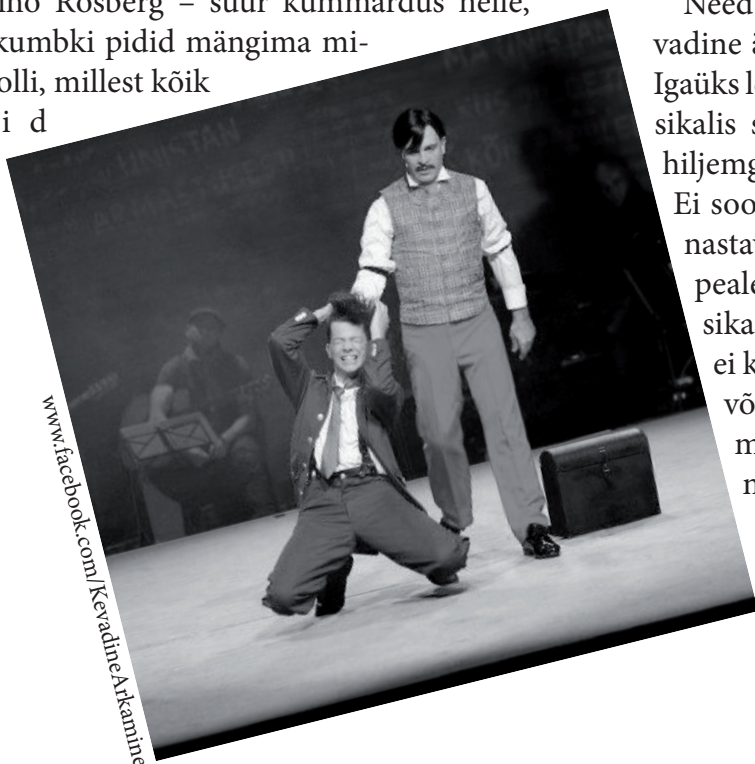
OHTULEHT

kindlalt eristatud, isegi kui kostüümid olid praktiliselt samad.

Kõik imeline, aga ega irisemata ka saa jätta: muusikali vaadates oli taustamuusika vahepeal nii vali, et osatäitjate laulmist polnud kuulda või ei saanud aru, mida nad laulsid. Ka ütlen hoiatuseks, et Viktoria keskus on küll kaunis, aga mitte just eriti soe ja kuigi Nukuteatris väliõues jagati pleede soojas püsimiseks, siis seal seda ei tehta, nii et kampsun kaasa!

Need aga on väiksed nokkimised, muusikal „Kevadine ärkamine“ on väärt nende ära kannatamist. Igaüks leiab endale midagi, millega või kellega muusikalis samastuda, eriti noored, kes kaks sajandit hiljemgi sarnaste probleemidega silmitsi seisavad. Ei soovitaks vaatama minna vaid nendel, kes puustavad või hakkavad kihistama juba sõna seks peale, kuna see on üheks suureks teemaks muusikalis ja mitte vaid verbaalsel kujul, kuid kui te ei kattu eelnevalt kirjeldatud inimrühmaga, siis võtke enda jalge alla tee Viktoria keskusesse mõnusat muusikat ja imetlusväärset näitlemist nautima – te ei kahetse.

*„Kevadise ärkamise“ kavast

www.facebook.com/KevadineArkamine

ODE LIIS PINO, 12.B

Tappa laulurästast

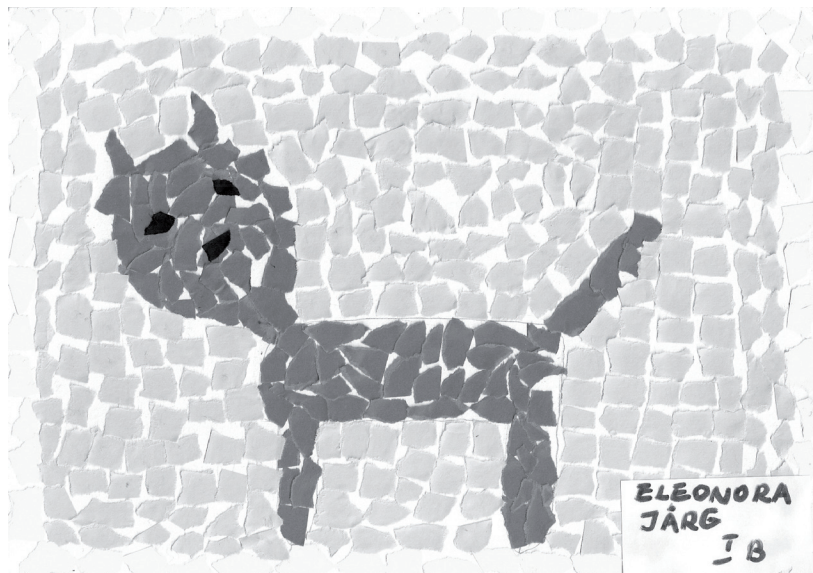
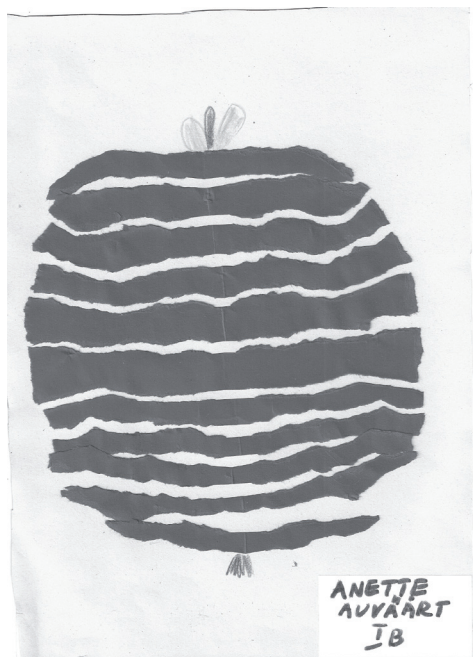
“Tappa laulurästast” on Lee Harperi 1960. aastal ilmunud romaan 1930ndate ühiskonna tavadest Ameerikas. Teose sõlmpunktiks on Tom Robinsoni süüdimõistmine Mayella Ewelli vägistamises ja seda puhtalt tema nahavärvi tõttu. Tegevust kannab edasi Finchide pere, kes julgeb erineda üldistest normidest: Jean Louise oli tüdruk, kes käitus nagu poiss, isa Atticus Finch astus Tom Robinsoni ja ühtlasi ka õigluse eest välja. “Tappa laulurästast” põhjustas ilmumisel sensatsiooni ja muutus ülemaailmselt tuntuks oma intrigeeriva sisu ja võimsa sõnumi poolest. Tänapäeval on teost trükitud enam kui kolmkümmend miljonit eksemplari (eesti keeles esmakordselt 1964) ja 1961. aastal võitis “Tappa laulurästast” Pulitzeri auhinna.

Etendus ei rõhuta niivõrd rassismi ja kohtuprotsessi, mida laval ei näidata, kuivõrd on kesksel kohal laste hingeelu, mida ülekohus riivab ning armastus: perekondlik, sõprade vaheline, ligimesearmastus, armastus, mis käib mööda keerulisi radu. Lee Harperi romaaniga võrreldes oli sisse toodud ka muudatus: Nirksilma parim sõber Dill oli lavastuses poisi asemel tüdruk. Haripunktiks oli proua Boa (Mrs Dubose) laste alandamine, kus lapsed peavad sisemist võitlust endaga, et mitte murduda ning stseen, kus Nirksilm päästab lapseliku siirusega oma isa kurjade meeste küüsis. Mõlemas stseenis, kus kandvaks ideeks on avada vaatajate silmad headusele, põrkuvad laste veel süütud maailmad täiskasvanute ebaõiglusega. Kajama jääb lõpumõte, et me kõik oleme inimesed, me kõik oleme head ja seda tuleb uskuda.

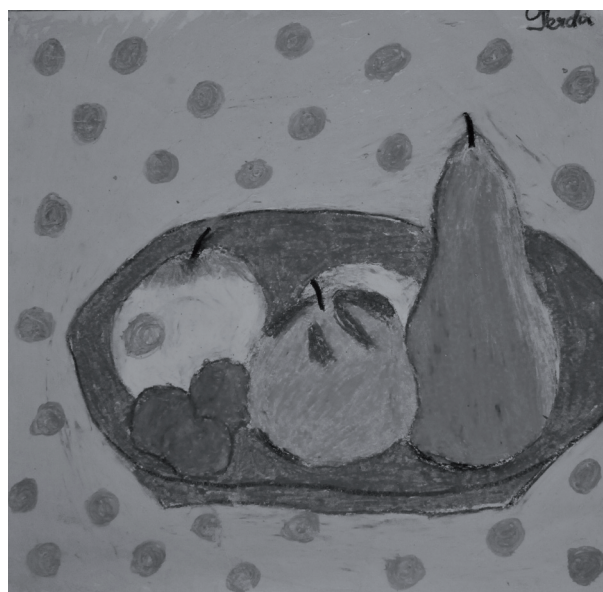
Etendus oli üles ehitatud minimalistlikult, kuid nutikalt. Täiskasvanute kartoteegikastid, mis peitsid endas lapsepõlve ja kuhu maeti ka tapetud laulurästas. Liisa Soolep oli lavale toonud paberlennukite lennutamise, mis võrdus kiviviskemänguga, ning lennukite kukkumisel tekkinud plaksatus lõi õhulise harmoonia. Hea idee oli pabersein, mille Jem vihahoos katki rebis. Tekkinud heli kriipis auditooriumi kõrvu ja kandis stseeni olulise mõtte üle saali palju mõjuvamalt laiali. Soolep oli mõelnud ka huumorile, sest lavastaja Urmas Lennuki põhirõhk oligi pandud siirusele ja lihtsusele, mis kätkeb endas ka pisut koomikat. Naljajoone toob sisse helkur Ku Klux Klani mehe rüü küljes, viitamaks, et ohutus- ja seadusekuulekus on olulised. Terav keelekasutus pani alguses muigama, kuid hiljem omandas hoopis uue taseme: tihti ei kontrolli me oma emotsioone ja ütleme midagi, mida võime hiljem valusalt kahetseda, kuid oluline on oma vigu tunnistada ja andestust paluda, ei saa elada rahu, kui südames on viha. Muusikaline kujundus Tarmo Keskülli poolt oli meeldivalt mahe ja kandis saali lapselikku puhtsüdamlikkust, kuid laskis ka peale sügavat vestlust aja maha võtta, et mõelda kuuldu ja nähtu üle. Valguskunstnik Andres Sarv oleks võinud saali pimedamaks muuta, sest liigne valgus segas veidi peamisele sündmusele keskendumast, tähelepanu võtsid nii eesistujad kui ka kogu ülejäänud lava.

Näitlejatöö puhul tuleb erilist tähelepanu osutada naisrollidele. Nirksilma mängiv Liisa Pulk oli vapustav, seda ei tasukski nimetada mängimiseks, sest laval oli laps kogu oma hinge ja ihuga. Pulk täitis oma ülesannet täiesti tabavalt ja puhtalt. Maria Soomets Dillina oli energilise ja tundeküllase Nirksilma vastand, kaaludes kõike öeldut ning tegutsedes ratsionaalselt. Ta oli ka ühtlustav jõud õe ja venna vahel. Naisrollide kõrval ei kahvatanud oluliselt ka meesosatäitjad, kuigi põhitöö tuli ikkagi naistelt. Andres Mähari Jem oli üks hetk vastik nõ “põmmpeast” vend, kuid järgmisel hetkel kõigeeks võimeline, et kaitsta oma õe ja ema au. Hannes Kaljujärvi Atticus Finchi rollis jättis autoriteetse isa mulje, kes nägi oma lastes täiskasvanuid, kuid mitte lapsi. Soovile olla laps ja käituda vahel ebaväärikalt õhutas Nirksilm. Eriti mõjuv ja liigutav oli stseen, kus Nirksilm tahtis oma sõnumi mõjuvamaks edastamiseks ära surra. Kui lavastuses surutakse lastele peale täiskasvanute maailma, siis Liina Olmaru Calpurniana on kahe maailma piiriks, siludes konarusi isa ja laste erinevate maailmade vahel ning mõlemale poolele nõu andes. Näitlejatöö oli professionaalne, värske ning iga roll täiendas teist.

Urmas Lennuki “Tappa laulurästast” kannab vaatajateni selge mõtte, et tuleb uskuda inimeste headusesse, sest Emakese Looduse ees oleme kõik võrdsed. Mõte oli niivõrd lihtsakoeline, et just see omadus selle leidmise nii keeruliseks tegigi. Lihtsusele rõhustid vähesed efektid, et publikul oleks parem mõista vanasõna “Lihtsuses peitub võlu” tõelist tagamaad: alati ei pea vaatama kaugele ja nägema kõike, vahel tuleb vaadata lähedale, et hoomata detaile.

Sel korral saatsid Väikese maja õpilased Reaali Poisile sügisesi pilte.

Nora Mals: „Золотое Время” on kuldaeg.”

Õpilane: „Happy hour siis jah?”

Heli Ahuna: „Lätiga on meil ainult üks asi erinev...”

Õpilane: „Kuus varvast!”

Ahuna: „Kuni tulnukate- ni võime ennast tunda ühiskonnana.”

Toomas Reimann: „Mis on laine?”

Klassist: „Laine on elu!”

Reimann: „Ei saa pihta. No kui sul naine nimega Laine on, siis võib küll elu olla...”

Piret Karu: „Kui te vait ei jää, siis järgmine kord ma tulen geograafiaga!”

Karu: „Ta räägib puhtas ameerika keeles. Küll te aru saate.”

Karu: „Te tahate ka näha kahe peaga Paretot?” (REK-i presidendikandi- daatide debati kohta)

Karu: „Mina sain passi eelmisel nädalal.”

Õpilane: „Näidake pilti!”

Karu: „Ei näita. Kole pilt on, noh!”

Karu: „Siis ma panin kõigile viied ka. Nii et täi- esti mõttetu töö oli.”

Tiia Luuk: „Ma olen har- junud, et laua peal ei istu- ta, kui ma räägin. Ega see matemaatika tund ei ole.”

Andres Talts: „Eksamil ei nõuta, et õpilane mõtleks ka.”

Talts: „Kõik. Niisama raske see oligi!”

Piret Järvela: „Rahva- luule räägib, et täna ikka tuleb see tuletõrjeõppus.”

Kersti Veskimets: „Pärm- seenel pole mingit viburit, ta peab niisama lõsutama ja hakkama saama oma eluga.”

Veskimets: „Jätame need kalad nüüd kõrvale, läheme alkoholi juurde.”

Veskimets: „Teie vihik denatureerib, kui te oma koolikotti loobite.”

J		L	A	B		F	E	I	H		
		F	I		H			A			K
C	H	D		G			I				L
		A					F			C	
			G	C					I	H	
	I		C	E	B	G			A		
		H			G	E	D	J		L	
	F	K					J	C			
	D			K					G		
K				H			A		B	F	G
I			F			B		K	C		
		B	H	F	C		G	D	L		A

					6			3
1	6				5	7		
			8	2				
		4					5	9
2			1		7			8
6	1					2		
				5	3			
		8	4				9	6
4			2					

5			6				2
		9	8				5
	2		3			6	
2					6		8
	7			5		4	
8	5						1
	8			1		3	
1				2	5		
9			8				7

ÕPETAJATE ÜTLUSED

REAALI POISS Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 2 (106) oktoober 2012

**PEATOIMETUS
KÜLJENDUS
TOIMETUS**

Ode Liis Pino 128B, Merit Kraav 128B
Merit Kraav 128B
Kristine Diane Liive 128C, Laura Liisa Lankei 128C, Keit Toom 128C, Sander Udam 128C

**TOIM. NÕUANDJA
AITÄH**

õp. Piret Järvela
Kristiina Juhkami 128B, Alice Mikk 128B, Jüri-Mikk Udam 128B, Janek Timmas 129A, Kätlin Lem-
ber 129B, Annemai Avingu 130B, Kaisa Laur 130C, Laura Jakobson 131B

**KAANEFOTO
KUJUNDUS**

TRK Galerii
Peeter Kask 128C

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8 või 16 lk ja on tasuta

rp.real.edu.ee | rp@real.edu.ee